

sneeuw te principieel, hij gaat het schilderij normaliseeren, tot alle persoonlijkheid eruit is.

Wanneer wij van de goed geschilderde oude schuiten door Frans Slager, die zoo'n echte schilderlust heeft, naar de gewild primitieve prenten van A. Smalt zien, dan vragen wij ons toch wel eens af, of Smalt iets van een schilder in zich voelt. Ze lijken mij zoo huisvlijt-achtig, deze plaat met de schelpenvisschertjes en dat gezicht op Dordrecht. Er zit de tegenwoordig gecultiveerde onbeholpenheid in, die men belangrijk moet vinden op gevaar af van den indruk te wekken, niet met zijn tijd mee te gaan.

Reimond Kimpe, die een vorige maal fantasieën op Veere zond, had deze keer een gezicht op Zoutelande in de sneeuw, van hoog boven af gezien, in romantieken toon.

Gerard van Hove heeft behalve een tak Rhododendrons een aardig meisjesportret. Everbag wist van een kleurigen lappenrommel, „van oude vergeten dingen”, een goed geheel te maken, dat prettig van kleur is. Cees Bolding kwam op Arti beter voor den dag, zijn „Avondteekenschool” was wel niet kwaad, maar niet avond genoeg.

Ook van Lizzy Ansingh zagen wij wel eens beter werk dan „Harrie's Tuin.” Elsie Spronck's „oneenigheid” doet even aan Lizzy Ansingh's werk denken, maar „het stopmandje” en „de vergeten parapluie” zijn beter.

Ziehier mijn oogst uit de ruim twee honderd stuks; de naartige bezoeker heeft er misschien nog wel een volle aar, een korenbloempje of klaproosje bij geplukt.

R. W. P. Jr.

